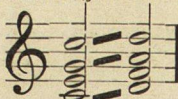

Въ долния примѣръ има и дветѣ забрани: паралелни октави c-d, c-d — между двата крайни гласа, и паралелни квинти c-g и d-a — между най-низкия и срѣдния гласъ. Паралелнитѣ квинти и октави се избѣгватъ чрезъ противоположно

движение на гласоветѣ. Тѣй нареченитѣ **скрити** октави и квинти (движението на два гласа по една посока отъ единъ другъ интервалъ въ октава или квинта), както и октави и квинти въ **противоположно движение** се забраняватъ само отъ най-консервативната хармония. Въ новата музика П-тѣ октави и квинти сж обикновено нѣщо. М. Хауптманъ мотивира забраната на П-тѣ квинти и октави така: „сж паралелнитѣ квинти се нарушава единството на хармонията, а сж октавитѣ — различieto на мелодията“. Рудолфъ Луи и Лудвигъ Туйле намиратъ, че едно лошо последване на чисти квинти е само при ходъ отъ доминанта и субдоминанта, а Шойнбергъ въ своя учебникъ по хармония отрича всѣко основание и право за забрана на паралелни квинти и октави, основавайки се отчасти на органума, и предпоставя на личната наклонность, вкусъ и усѣтъ за употреба или не на открити квинти и паралелни октави. Вътрешнитѣ основания за забраната на тѣзи паралелизми не сж, следователно, твърди и постоянни. Прочутитѣ паралелни квинти на Пучини (сцената на коледната вечеръ въ Латинския кварталъ отъ „Бохеми“ и тривучията въ началото на III актъ на „Тоска“), които дадоха поводъ на единъ виенски теоретикъ да нарече преди 20 години Пучини подигравателно „Quintillus Octavian“, днесъ не правятъ никакво впечатление на хармонична смѣлость и своеволие. Учащитѣ хармония трѣбва, обаче, да знаятъ предписанията на класическата хармония — преди да започнатъ да пишатъ „модерно“.

Паралелни акорди — се наричатъ тѣзи, които по отношение на тоникитѣ си сж паралелни. Напр. G-dur и e-moll.

Паралелни тональности — се наричатъ мажорнитѣ и минорни такива, които иматъ едно и сжщо предписаніе. Напр. C-dur и a-moll, G-dur и e-moll, F-dur и d-moll и пр.

Паралелно (успоредно) движение, лат. motus rectus — се нарича, когато два или повече гласа се движатъ въ една и сжща посока — нагоре или надолу (гл. Противоположно движение).

Парамия, гр. — въ източно-православната църква — избрани мѣста отъ вѣхтия заветъ, съдържащи пророчества или преобразувания на събитието, което се празнува. П. влиза въ Всенощното бдение (богослужение, състояще се отъ вечерня, утрenna и първи часть).

Парафраза, гр. — преработка на една музикална творба съ голѣми измѣнения и украшения. (Листовата П-и — на оперни мотиви отъ „Риголето“ на Верди и др.). Разработка на народни пѣсни-парафрази сж П. Владигеровитѣ „Рженица“ и „Хоро“ за цигулка и пиано.

Парма, Викторъ — Parma, Victor — компонистъ, род. 20 февр. 1858 въ Триестъ, умр. 25 дек. 1924 въ Мариборъ, получилъ въ Задра и Тридентъ срѣдно образование, въ Виена училъ право, а музика въ Триестъ, Задра и Виена. Служилъ е въ разни мѣста, билъ е диригентъ на Народния театъръ въ Мариборъ, компониралъ е оперитѣ: „Урхъ“, „Целски“, „Ксения“, „Стара пѣсень“, „Златорогъ“, оперетитѣ: „Царкиня-амазонка“, „Лукавиятъ служитель“, „Венеринъ храмъ“, вокална и оркестрова музика за театрални пиеси, 20 композиции за оркестъръ, 1 квартетъ, мжжки и смѣсени хорова, пѣсни и единъ хоръ съ оркестъръ.

Пародия, гр. — смѣшно подражание, окарикатуряване на едно произведение на изкуството. Французитѣ наричатъ П. поставяне други думи на една мелодия — изобщо стихове, написани да се пѣятъ по една мелодия, съчинена преди това.

Партесно пѣние — се е наричало първоначално въведеното въ руската православна църква хармонично хорово пѣние. Това П-но пѣние (отъ латинското „partes“ — пѣние на партии) се въвежда въ Русия